REFORMÁTUS HÍRADÓ

IV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyházközségek: Felsőváros, Hidelve, Írisz, Kerekdomb, Szamosfalva, Törökvágás és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság: Ballai Zoltán, Bibza Gábor, Kerekes Edit

Angyalkodó györgyfalviak: gyermekotthonok lakóit táboroztatják

Olykor ördögbőrbe bújt angyalok, máskor hihetetlenül ragaszkodó szeretetforrások azok az erdélyi gyermekotthonokban élő fiatalok, akik nyaranta ellepik a györgyfalvi gyülekezeti házat, és mi sem természetesebb a helyi lelkész és családja, meg a falu lakói számára, hogy mindenféle finomsággal tömje tele, kirándulni vigye vagy élménydús programokra hívja a falujába érkező kis vendégeket. A tábor a kezdetektől fogva nagy sikernek örvend nemcsak a táborlakók, de a falubeliek körében is. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az ilyenkor készülő sok-sok finomság, a helyi lovasgazdák jóindulata, na meg a gyermekotthon lakói és a falusiak között évente megszervezett, jó hangulatú focimeccs, nem beszélve a tábor idején szövődő, életre szóló barátságokról. Az angyalkodás rejtelmeibe, az évről évre színvonalasabb rendezvény sikerének titkába avatott be bennünket Antal Enikő, a tábor ötletgazdája, főszervezője és főangyala. **(Részletek a 8. oldalon)**

Szekereken viszik a györgyfalviak a táborozókat a sóstóhoz

Jött győzve, hogy győzzön

Jézusé minden hatalom.

Győzött és uralkodik. Ha tetszik, ha nem.

Nincs távol.

Ígéretét betöltve töltötte ki Lelkét ránk. Feltámadása utáni ötvenedik napon látványosan. Erővel és hatalommal. Megszületik a jeruzsálemi gyülekezet, a keresztyén anyaszentegyház.

Isten Lelke ma is dolgozik. Láthatatlanul? Eredményei láthatóak.

Az első pünkösd látványos esemény volt, rendkívüli fény- és hanghatások kísérték (ApCsel 2). Valahogy jellé lett. Jézus akarta, tanítványainak szólt róla, megígérte. És mert jel, nem köteles megismételni.

A kolozsvári református lelkipásztorok májusi bibliaóráján az apokalipszis négy lovasáról szóló Ige Jel 6,1–8 köré gyűltünk össze (a címbeli ige itt olvasható: Jel 6,2). Tanakodtunk, mérlegeltünk. Szerintem (nyilván más szempontok is vannak) Isten teremtett világát itt lent – ebben a kozmoszban – négy lovas, négy erő, négy sajátos energia határozza meg. Valahogy olyan ez az ige is, mint egy számítógépes program, melyet többféleképpen futtathatunk a Szentírás rendszerében, és lenyűgöző eredmények születnek. Látszólag eltérőek, végső soron mégsem azok, ha a Szentírás összefüggéseiben vizsgáljuk.

Isten Szent Lelke a győzelem Lelke.

Ha ma nagy divat győztesnek lenni, íme a megoldás: kérd a győzelem lelkét és győzni fogsz! Megtanulsz bánni az Isten fegyvertárában fellelhető íjjal, és gondolatodnak, szavadnak, mindennek, amit teszel, célja van, és célba jut. Ezenfelül a szentek koronáját kapod – valóban a teremtés koronája leszel. Beteljesedik rajtad az uralkodói áldás (1Móz 1,28), uralkodni tudsz magadon, indulataidon, környezeteden. Uralod a kibontakozó folyamatokat, azokat ellenőrizni, kezelni tudod.

Isten Lelke a győztes küzdelem Lelke.

Mindenért meg kell küzdeni? Annak van igazán értéke, amiért megküzdöttél. Magad küzdöttél meg érte. Menynyi tusa, viaskodás ott bent, a szívben, itt kint, környezetünkben. Az egész emberi történelem és kultúránk arról beszél, hogy jó célokért küzdeni érdemes. Jó célokért jó szabályok szerint. Hányszor, minden erőfeszítés ellenére, egyértelművé válik, hogy alulmaradunk, vereséget szenvedünk. Magunkban, egyedül harcolunk mindennel, mindenkivel? Csak Isten Szent Lelke vezet el a győzelemre. Legyen szövetséges társunk!

Isten Lelke a méltányosság Lelke.

Még akkor is, ha a gazdaság keretei igencsak (túlontúl?) rugalmasak ebben a tekintetben (is). Tény, hogy a társadalom, az egyének jóléte erős gazdasági alapoktól is függ. Bármilyen erősnek tűnjön egy kor gazdasági élete, a felhalmozott méltánytalanságok következtében összeomlik.

Másfelől, ha felelősen bánsz a rád bízott értékekkel, magad is azon csodálkozol: milyen kevés kell ahhoz, hogy valóban boldog tudj lenni, és másoknak is boldogságot tudj szerezni. Az anyagiasság olykor (gyakran, netán mindig?) a méltánytalansággal, figyelmetlenséggel, fegyelmezetlenséggel jár együtt: túlhalmozott anyagi javaid (Mammon) végül bálványként tornyosulnak föléd, eszközükké züllesz, kiégetik lelked. Holott az anyagiaknak eszközökké kellene lenniük a méltányos világ kialakításában. Isten Lelke segít legyőznöd az anyagiasság torzító hatásait. Amid csak van, eszköz a magad és környezeted boldogulásához. Nem profithajhász – mindent és mindenkit kihasználó – ember vagy, hanem Isten áldott gyermeke. Őt dicséred.

Isten Lelke az alázat Lelke.

Semmi sem örök abból, ami most van. A nagy hegyek is idővel felmorzsolódnak. Hát még az ember. Népek is. John James Brown (írói nevén James J. Lachard) *Interjú Istennel* című írásának egyik mondata: Úgy élnek, mintha soha nem halnának meg, és úgy halnak meg, mintha soha nem éltek volna.

Pedig „Olyan az ember, mint a lehelet, napjai mint az átfutó árnyék” (Zsolt 144,4). Gyenge fuvallat, elvész. Ezt felismerve, miért ne kezdjük keresni Isten leheletét? Az Ő lehelete, Lelke más – a győzelem Lelke. Jön győzve, hogy győzzön. Koronája az örök élet koronája is. Halál és pokol feletti győzelmét nem zárja el tőlünk. Egyszülött Fiában nekünk ajánlja. Pünkösdkor is.

2014 pünkösdjén ezért is ünnepelünk. Miért ne?

Szőllősi János,
Kolozsvár-Hidelvei lelkipásztor

Nőként, lelkesen

SZŐLLŐSI ETELKA

A megígért Vigasztaló kiáradt a jeruzsálemi gyülekezetre. A tanítványokból apostolok lettek. Már nem rettegtek, nem bujdostak, hanem tanítottak, neveltek, gyógyítottak, szeretetszolgálatot végeztek. Amit Mesterüktől hallottak, továbbadták, élték Krisztus követését.

A Szentírás a Krisztus-követés számtalan példáját adja tudtunkra. Az első keresztyén gyülekezet életében nagy szerepet játszott a tanítás, tanulás. Amit megtanultak, azt meg is élték az úrvacsorai közösségben és a közös imádságokban, Istent dicsőítő énekek énekelésében. Naponta jártak istentiszteleti közösségbe. Az asszonyok szeretetszolgálatot is végeztek a gyülekezetekben. Szinte mindent átölelt tevékenységük.

Tábita (Dorkász) felnőttként lett keresztyénné. Isten szeretete különösen a kicsik, az elesettek, özvegyek felé irányította figyelmét. Jó ízléssel, igényesen varrt. Lelkesen ajándékozott általa varrt ruhákat.

Lídia Thiatírában született, de Filippiben lakott. Üzletasszony volt, aki elsőként fogadta be a Krisztusról szóló evangéliumot Európában. Háza az első missziói és gyülekezeti központ lett ezen a kontinensen. Istenfélő asszonyokkal járt ki a Filippi határában levő kis folyócska partjára imádkozni.

Priszcilla Pál apostol munkatársa volt.

Az első gyülekezet példáját követve a mai református Nőszövetség a gyülekezetek építésében vesz részt. Tagjai bibliaórára gyűlnek az ige köré, hogy ismeretet, erőt merítsenek abból, Aki az élet forrása. Istentiszteleti hangfelvételt visznek egyháztagoknak. Időseket, betegeket, özvegyeket látogatnak, olykor bevásárlást és gondozást is felvállalnak. Idős emberek számláit fizetik ki. A rászorulóknak élelmiszercsomagot, gyermekeknek és időseknek karácsonyi csomagot osztanak. Öregotthonba, utcagyermek-missziós házhoz látogatnak el és lelki-anyagi támogatást nyújtanak. Fogyatékkal élőket foglalkoztató központok munkájába besegítenek. Táborok, találkozók, vakációs bibliahét megszervezésében segítenek.

Gyülekezetenként sajátos tevékenységeket folytatnak: csigatésztát készítenek, lábtörlőt horgolnak, terítőt varrnak, könyvborítót hímeznek, szárazvirágból díszeket készítenek. Főznek, sütnek rendezvényeken, templomot takarítanak, templomkertet rendeznek. Előadásokat hallgatnak meg; fonót, kézimunkakört, filmnézést szerveznek. Keresztyén könyveket, folyóiratokat rendelnek meg, és juttatnak el a gyülekezet tagjaihoz. Közösségépítés céljával születésnapokat, névnapokat ünnepelnek.

És mindezt önkéntesen, lelkesen teszik.

Szabadság
www.szabadsag.ro

Angyalkodó györgyfalviak: gyermekotthonok lakóit táboroztatják

DÉZSI ILDIKÓ

– Már a középiskolában nagyon érdekelt az árva, szegény gyerekek, rászorulók támogatása, és amikor XII. osztály végén vallásos témájú érettségi dolgozatot kellett írni, akkor is ezt a témát választottam. Böjte Csaba gyermekmentő tevékenységéről írtam, és annyira magával ragadott a téma, hogy következő nyáron az általa alapított dévai gyermekotthonban önkénteskedtem, ahol ráébredtem, hogy ez a nekem való munka – mesélt a kezdetekről Enikő.

– Amikor Dévától hazaérkeztünk, vetített képes előadással számoltunk be élményeinkről a györgyfalvi református gyülekezetnek, akikben azonnal felmerült a kérdés: hogyan segíthetnének az otthonlakókon. Két szeretetszolgálatos perselyt helyeztünk el a templomban, amelyekbe nagyon szépen gyűlt a pénz, és az első nagyobb összeget oda is adtuk a Böjte Csaba alapítványának – folytatta a történetet. – Ezt követően megfogalmazódott bennünk, hogy református gyülekezetként jó lenne református vonalon tevékenykedő gyermekotthonok munkáját támogatni. Így született meg a tábor ötlete is, amelybe a református egyház keretén belül működő gyermekotthonok – nem csak református – lakóit várjuk.

Mivel a tábor nagy népszerűségnek örvend, szűkíteni kellett a jelentkezők körét az árva vagy családjuktól elszakítva élő otthonlakókra – részletezte a táborszervező, aki szerint az elmúlt években érkeztek hozzájuk táborozók a marosbogáti, a marosvásárhelyi, a holtmarosi és a kolozsvári gyermekotthonokból is.

Játékok, akadálypálya, lubickolás

Általában 30-35 résztvevője van a táboroknak, mert a györgyfalvi Bethlen-házban ennél több gyereket nem tudnak elszállásolni. De már gondolkodnak azon, hogy jövőre – az ötödik rendezvény alkalmából – nagyobb méretű tábort szervezzenek. Ehhez persze még inkább szükség lesz a györgyfalvi családok segítségére, hiszen a gyülekezeti ház mellett náluk is tervezik elszállásolni a fiatalokat. A táborlakók étkeztetéséhez a helyiek biztosítják a nyersanyagot, de kész ételt is bőven adományoznak. A tábor költségeit emellett a templomban kihelyezett perselyekből és a holland testvérgyülekezet támogatásából fedezik.

– Az egyhetes tábor programját igyekszünk úgy összeállítani, hogy nagyon változatos és élménydús legyen. Az élmény nagyon fontos a gyermekotthonok lakói számára, hiszen sokuknak ez az egyetlen nyári kirándulása. A közeli sóstó például az egyik hagyományos programpont. Ilyenkor lovasszekerekkel szállítják a falu lakói a gyerekeket a tóra, ami különleges élmény számukra. Akadálypályákat is építünk a faluban a különböző játékokhoz, és tavaly egy napot Kolozsváron is töltöttünk. Idén, ha sikerül, akkor a tordai sóbányába szeretnénk őket elvinni. A szervezők között vannak tanítónők, pedagógusok, akik nagyon nagy segítséget jelentenek a tevékenységek levezetésében – részletezte a tábor programjait a főszervező, aki arról sem feledkezik meg, hogy valamiképpen köszönetet mondjon a falu lakóinak a támogatásért. Ezért a tábor záróakkordjaként általában rövid műsorral készülnek a gyerekek, és a buli sem marad el.

– Azt tapasztaltam, hogy a györgyfalviak – fiatalok és gyerekek – egyre inkább bekapcsolódnak a szervezésbe, és a táborozókkal is nagyon jól összebarátkoznak. Focimeccset is szervezünk minden évben a györgyfalviak és a táborozók között. Elsősorban a családom kapcsolódik be a szervezésbe, a barátaim, az évfolyamtársaim. Ők azok, akikkel leszervezzük a program részét. Emellett a falu lakói is sokat segítenek. Például a harangozó felesége és édesanyám főznek egész héten a táborlakóknak. A kezdetekkor nagyon fontos volt, hogy a györgyfalviaktól indult ez a kezdeményezés, mert az itt élők adakozó lelkülete példaértékű – beszélt a tábor angyalkodóiról.

Nyári lubickolás a sóstóban

Hozott 100 palacsintát

Ha felmerül, hogy valakin segíteni kell, akkor a helybeliek azonnal adakoznak, segítenek. Már a kezdetektől nagy sikere volt a tábornak, Antal Enikő szerint vélhetően azért, mert szociálisan érzékenyek ezekre a dolgokra, és hatott rájuk a táborlakók jelenléte.

– Második évben kereszteltük a tábort Angyaltábor névre. Az angyalkodás a jót cselekvés szinonimájaként fogható fel, és ebben a táborban többnyire angyalként viselkednek a gyerekek, angyalok a szervezők és a támogatók, de még azok is, akik csak egy imát elmondanak a tábor sikeressége érdekében – mesélte a tábor elnevezéséről. – Nehezebb tábort szervezni gyermekotthonok lakóinak, mert sokkal nagyobb szigorúságot igényelnek, sokkal jobban oda kell figyelni arra, hogy rend legyen. A következetesség nagyon fontos, mert sokan vannak és csintalanok. De sokkal nagyobb öröm és áldásosabb, mert mindennek sokkal jobban örvendenek. Minden évben kérünk tőlük visszajelzést, többnyire a pozitívumok vannak többségben. Általában első helyen szerepel az étel, mert sok finomságot kapnak, hiszen igyekszünk úgy összeállítani a menüt, hogy az tartalmas legyen. Az egyik táborlakó azt mondta, hogy azt szerette a legjobban a táborban, hogy annyi szalámit ehetett, amennyit akart. Előfordult, hogy felhívott egy györgyfalvi: hozhat-e palacsintát a gyermekeknek. Mondtam, hogy igen, de van 35 gyerek és 10–15 szervező. Erre megjelent 100 palacsintával. De különböző süteményeket, tortát, buktát, mindenfélét hoznak a falu lakói. A programokért is nagyon hálásak, nagyon tudják élvezni azokat, talán azért is, mert – más gyermekekkel ellentétben – számukra nem természetes, hogy ilyeneken részt vegyenek – tette hozzá.

Antal Enikő: 2010-ben született a tábor ötlete

– Évről évre olajozottabb a szervezés, és a tábor színvonala azért is nőtt, mert mindig tanulunk a hibáinkból, pótoljuk a hiányosságokat. Mivel egyre több a támogatónk, több mindent megengedhetünk magunknak, tavaly például már táborpólónk is volt – értékelte a főszervező, aki azt is elárulta, hogy néha szokatlan formában érkezik a támogatás. – A tavalyi kolozsvári kirándulás alkalmával a buszsofőr például nem vette el a fuvarért járó viteldíjat, vagy a bulin zenélő zenész is teljesen ingyen húzta a talpalávalót mindenki nagy örömére. De az *Angyalok meséi* című Berszán István-ajándékkönyvet is sikerült nagyon kedvezményes áron megvásárolniuk. És a sóstóra való szekeres szállítást is a falu lakói oldják meg, nem beszélve a sok finomságról, ami szintén a falu asszonyainak konyhájából származik.

Idén július 29. és augusztus 5. között növesztenek szárnyat a györgyfalviak, és várják az Angyaltáborba a holtmarosi, a marosvásárhelyi és a kolozsvári gyermekotthonok lakóit, hogy ezúttal is felejthetetlen tábori élményben lehessen részük.

Ezeknek a gyerekeknek élmény a szalonnasütés is

Erő van a mi fekete, régimódi könyvünkben, életerő

Az egyházközséget és közösséget segítik az útkereső gyakornokok

Feladataikat és jogkörüket tekintve a beosztott lelkipásztorokhoz hasonlítanak, de a gyakornokok még nem felszentelt lelkészek: tanulmányaik elvégzése után egy évig szolgálnak gyülekezetben, hogy ízelítőt nyerjenek a közösség mindennapi életéből, képességeiket kipróbálják, fejlesszék. Az Erdélyi Református Egyházkerületben négy éve vezették be a gyakornokság intézményét, szeptember 1-jén a harmadik „szériának” jár le a megbízatása. Kolozsváron hat fiatal dolgozik ebben a státusban – Bóné Katalin Mária (Kerekdomb), Ferkő Andor (Belváros), Márton Zoltán-Barna (Felsőváros), Monda Tímea Andrea (Alsóváros), Sajó Norbert (Törökvágás) és Soós Tímea Zsuzsanna (Bulgária-telep) –, velük beszélgettem teendőikről, helyzetükről, terveikről.

A kétségek, nehézségek ellenére is ott lenni, segítő jobbot nyújtani a másik embernek

FERENCZ ZSOLT

Az elmúlt kilenc hónapban két ötnapos továbbképzőn vettek részt a gyakornokok, ahol gyülekezetépítéssel, igehirdetéssel, hitoktatással és lelkigondozással kapcsolatos témákat jártak körül. A tanultak egyfajta összegzése a gyülekezetépítési terv, amelyet múlt héten kellett leadniuk. – Az volt a cél, hogy feltérképezzük a gyülekezetet, ahol szolgálunk: próbáljunk rávilágítani arra, mi működik jól, és mely területekre érdemes jobban odafigyelni – magyarázza Monda Tímea.

Márton Zoltán-Barna számára Felsővárosban az ifjúság bevonása bizonyult a legégetőbb feladatnak. Különböző programokkal igyekezett közelebb hozni az ifjakat a gyülekezethez: a kezdeti 3 személyhez képest ma már 17-en járnak a találkozókra.

– Leginkább a kirándulás vonzotta őket, de igényelték, hogy hetente kétszer gyűljünk össze, ne csak bibliaórára. Megfigyeltem, hogy jóval többen jönnek, amikor sportolunk, filmet nézünk vagy játszunk, ezért csak ott helyben derült ki, hogy aznap mi következik – részletezi Márton Zoltán-Barna.

Sajó Norbert szerint a hatéves elméleti tudásszerzés után fokozatos alámerülést biztosít ez az év a lelkipásztori szolgálat gyakorlatába. – Majdnem minden szolgálatba „belekóstolhattam”, megbíztak a gyülekezeti élet egy szeletével, amellyel folyamatosan foglalkoznom kell: a gyülekezetben működő hajléktalanmisszióval – összegzi.

A Protestáns Teológiai Intézet hajléktalanmissziója 2012-től működik a Törökvágáson: a teológushallgatók felváltva érkeznek hétfő délutánonként az egyházközség udvarára, ahol mintegy 30-40 hajléktalan gyülekezik. A 3-4 teológus az igehirdetésen túl élelemmel, ruhával, gyógyszerrel is segít. Sajó Norbert szerint ez a szolgálat konkrét törődést, odafigyelést kínál az utca embereinek, a misszióban szolgálatot vállaló fiatal teológusok igehirdetési képességeiket fejleszthetik. – Az egész gyülekezetre jó hatással van a hajléktalanok jelenléte. Igyekeztünk többször a gyülekezet elé állítani őket: értük való könyörgésben, igehirdetésekben, vagy tavaly adventben egy általuk előadott műsorral – mondja Sajó Norbert. A bibliaórákon és az istentiszteleteket követő kézszorításokban érezte magához legközelebb a gyülekezetet, egy-egy kézszorításból, tekintetből, biztató szóból nagyon sokat tanult, sikerült közelebb kerülnie hozzájuk.

Monda Tímea szerencséjének érzi, hogy mindenféle tevékenységben kipróbálhatta magát az alsóvárosi egyházközségben. – Kihívás elé állít az ifjúság megszólítása, hiszen fontos, hogy a rendelkezésükre álló rengeteg lehetőség mellett minőségi dolgokat tudjunk nekik nyújtani, ami bármely szórakozásnál több, tartalmasabb, mégis vonzó. Nálunk heti egy bibliaóra van, mellette olyan programokat szervezünk, amelyek összekovácsolják őket, közös étkezéseket, sporttevékenységeket, filmnézést. Ha úgy érzik, egy csapatot alkotnak, akkor sokkal könnyebb bevonni őket bármibe, karácsonyi műsorba, passióba – összegzi Monda Tímea.

A prédikálás mellett ifjúsági órát, fiatal házasoknak és házi csoportoknak bibliaórát, továbbá vallásórát, kátéórát is tart Visky János parókus lelkésszel felváltva – sorolja Soós Timea Zsuzsanna, a Bulgária-telepi egyházközség beosztottja. Több időnek kellett eltelnie, hogy megismerje a gyülekezetet, ma már úgy tartja: nagyon kedves, segítőkész közösség, mindenben éreztetik szeretetüket és támogatásukat. Főleg azokkal sikerült szorosabbra fűznie a kapcsolatot, akik rendszeresen járnak templomba és bibliaórára, ők nem csupán a szolgálatáról, de róla is érdeklődnek, és ez jó.

Férje, Ferkő Andor a Farkas utcai gyülekezetben szolgál, s már kezdettől fogva nagy segítséget, bátorítást jelentett számára, hogy minden szolgálatnál ott volt mellette a principálisa, Fazekas Zsolt – megmutatta, mit hogyan kell, vagy jelenlétével támogatta. A Szent Kamill Idősek Otthonában való szolgálat jelentette számára a legnagyobb kihívást.

– Elképzeltem, ahogyan a Szentírás lapjairól olvasom a „ne féljetek”, „bízzatok”, „reméljetek” igéket, és közben kegyetlenül visszacsengett a félelmeimből fakadó hitetlen replika: majd ha én is ide kerülök, majd ha elveszítem házamat, lábamat, családomat, mindenemet…, akkor majd meglátjuk. Könnyű fiatalon, egészségesen papolni. Nem hittem eléggé az igében, hogy tényleg erő, dinamit, hatalom. Féltem, és azt kérdeztem magamtól, mit tudok mondani olyanoknak, akik tolókocsiban ülnek, akiket elhagytak, „ott hagytak”, s akiknek senkijük és semmijük nincs – emlékezik Ferkő Andor. Többször olvasott fel dr. Boross Géza teológiai tanár *Nem beszédben, hanem erőben* című kötetéből, és egyre jobban meggyőződött arról, hogy, mint mondja: „erő van a mi fekete, régimódi könyvünkben, életerő”. Időközben megszerette az otthonban élő időseket, és kölcsönösnek érzi ezt a ragaszkodást. – Viccelődünk, néha a gitárt is magammal viszem, énekelek nekik keresztyén ifjúsági énekeket. Igazán megérinti őket ez a törődés, megajándékozás – hangsúlyozza Ferkő Andor.

A belvárosi egyházközségben való munkája kapcsán azt tartja legnagyobb sikerének, hogy sikerült megcéloznia azt a korosztályt, amely már nem jár a gyerekvallásórákra, de még nem tud beilleszkedni a nagy ificsoportba. Belőlük alakult ki a tini ifi csoport, amelyet Aviciinek neveztek el, Tim Bergling svéd lemezlovas művésznevéből ihletődve. – Az általuk ismert énekes dalával csalogattam ifire, szóltam, hogy ezt fogjuk majd gitáron megtanulni. Gitárkör alakult, tagjaiból kis együttes jött létre, anyák napjára műsorral készültünk, nagyon örültek neki – fűzi hozzá. Péter apostol első levele alapján dolgozta ki a gyülekezetépítési tervet – *Mint élő kövek, épüljetek lelki házzá* címmel –, ebben a Farkas utcai templom felújítását alapul véve ragadta meg a változással, krízishelyzettel kapcsolatos szempontokat, amelyek pozitív és negatív hatással lehetnek az emberekre, a gyülekezetre.

Bóné Katalin Mária szeptember óta Kerekdombon szolgál, úgy érzi, ez idő alatt teljesen megváltozott az élete. „Fokozatos terhelésnek” volt ugyan kitéve, és igazi gyakornoki munkabeosztása van, mégis nehéznek bizonyult elszakadni a már jól megszokott, teológus diákélettől.

– Ha a vasárnapi prédikáció még egyheti készülés után sem akar megszületni, akkor is muszáj megírni, mert ősszel nincs pótvizsgaidőszak. Ha pedig már sem ötlete, sem türelme nincs az embernek arra, hogy lecsillapítsa és megbékítse a „megvadult” és egymásra hetet-havat hordó ifiseket, akkor sem lehet mindent otthagyni, hogy oldja meg más – magyarázza, jó szívvel nyugtázva, hogy lassacskán megszokta az újdonságokat, s talán meg is szerette ezt az életformát. Hetente két nap irodai program, egy nap családlátogatás, a különböző biblia- és vallásórák mellett a gyülekezet mindkét kórusában énekel.

Általában kéthetente végzi a vasárnapi igehirdetést, ha éppen nem rajta a sor, akkor szombaton délután prédikál. – Minél jobban megismerem a gyülekezeti tagokat, annál nagyobb örömet jelent a készülés és a szolgálat – állapítja meg. Idén az elsőéves konfirmandusokkal is ő foglalkozott: 8 fiatal jár kátéórára, mindannyian más iskolában tanulnak, eleinte nemigen ismerték egymást, de mostanra jó csapatot alkotnak. Bóné Katalinnak főként ez a kedvenc feladata. Gyakornoki éve legnagyobb kihívásának az ifjúsági csoporttal való foglalkozást tartja: különös közösség az ifiké, összeszokott társaság, mégis nagyon különböző emberekből áll. Korban is különböznek, iskolázottságban, nevelésben, de még a gyülekezet többi részéhez való ragaszkodásban is. – Már szeptemberben, nem sokkal a megérkezésem után, még mielőtt megismerhettem volna őket, elég nagy „vállalkozásba” fogtam velük. Már évek óta nem voltak a Kolozsvári Ifisek Színjátszó Találkozóján, és feltétlenül el akartak menni. Így hát elkezdtünk készülődni, de az elején úgy éreztem, sehogy sem akarnak befogadni, én sem találtam a helyem. Egyetlen javaslatomat sem fogadták el, semmilyen kezdeményezésemre nem válaszoltak. Aztán egyszer csak mégis összehangolódtunk, és sikerült felkészülni. Ezután karácsonyi színdarabot is megtanultak. A színdarabtanulások, ötletelések közben valamennyire összeszoktunk ugyan, de a bibliaórák tartása még mindig nehéz feladatom. Ritkán találom el, mi az, ami tényleg érdekli őket, miről hajlandók beszélgetni – mondja.

A gyülekezet apraja-nagyjával való kapcsolaton túl a főnök-beosztott viszony is nagyban meghatározza a munka menetét. Márton Zoltán-Barna elárulja, hogy Felsővárosban nagyon jó a hangulat, felettese, Pap Géza lelkipásztor már kezdetben nagyon jól fogadta, és kijelentette, hogy nem helyettesíteni, hanem tanulni ment oda. – Bármilyen problémám van, hozzá a nap 24 órájában bátran fordulhatok. Kollégámmal, Kerékgyártó Zsolt beosztott lelkésszel főnöknek szólítjuk, hiszen övé az utolsó szó, bármilyen ötletünk, tervünk van, csak abban az esetben valósíthatjuk meg, ha ő rábólintott – mondja Márton Zoltán-Barna. A prédikációkról Pap Gézával kezdetben háromszor is konzultáltak, Kerékgyártó Zsolt főként olyan észrevételekkel látja el, amelyek a szószéken való jelenlétéhez fűződnek: „ő inkább olyasmiket tesz szóvá, hogy billegtél, fogtad a gombot a szószéken vagy recsegtetted a mikrofont”.

Monda Tímeának két felettese is van, Székely József és Adorjáni László. Előbbivel kedden délelőttönként tartják a heti megbeszéléseket, beosztják a szolgálati rendet, kiértékelik az igehirdetéseket. Adorjáni Lászlótól leginkább adminisztrációs teendőket tanult. – Nagyon szeretem az őszinteségüket, hogy el merik mondani, ha valami jó volt, és akkor is szólnak, ha valamit rosszul teszek vagy mondok – teszi hozzá Monda Tímea.

A gyakornoki idő vége felé közeledve, a júliusi „nagypapi” vizsga előtt a jövőképükről is szót ejtettünk: többen fájó szívvel említik, hogy mire beilleszkedtek, megismerték és megszerették az egyházközséget, a gyülekezetet, tovább kell állniuk. Igazából most következne a beosztott lelkészi szolgálat, ami egy városi vagy nagyobb vidéki gyülekezetben való kétéves tevékenységet feltételez. Ha a másik opciót választják, úgy elmehetnek szolgálni önálló lelkészként, hiszen a felszentelés után már meghívhatja őket valamelyik gyülekezet. Márton Zoltán-Barna beosztottként folytatná. Monda Tímea egyelőre nem tudja, miként dönt; szereti Kolozsvárt, nem lenne könnyű itt hagyni a várost, de nem zárja ki, hogy egy kisebb gyülekezetben is megtalálná a helyét. Reménykedve és örömmel néznek a jövőbe, kicsit talán a felelősség riasztja el őket a teljesen önálló szolgálattól. És ott motoszkál sokuk fejében az is, hogy jó lenne végre megnyugodni, megállapodni, nem azzal gondolni, hogy egy-két év múlva ismét menni kell. Isten akaratában megnyugodva várják a jövőt, hiszen Isten hívta el őket a szolgálatra. Azt is tudja, hol van rájuk szükség, és minden bizonnyal oda vezeti ezután is.

■ „A gyülekezettel együtt önmagamat is jobban megismertem, hogy mi az, amiben elég jó vagyok, és mennyi minden van még, amit gyakorolnom kellene, mi az, amiért hálaadással tartozom, és miért kell még sokat imádkoznom.”

■ „Megtanultam, hogy a párbeszédnek, a beszélgetéseknek, megbeszéléseknek lényeges szerepük van az emberi közösségekben. A szolgálatok terén volt egy kiszámíthatóság, mindenki tudta, mikor mi lesz a feladata; a viszony a parókus lelkész és közöttem jó, baráti, testvéri, szülői. Bármiben tanácsot kérhetek a mentoromtól, közösen imádkozunk, sokat beszélgetünk.”

■ „Nagyon sok jó, szép élményben volt részünk az elmúlt időszakban, igazán szívünkhöz nőtt a FIKE keresztyén zenecsapata, amelyben több mint hat éve szolgálunk a feleségemmel.”

Hídalmási Csendesnapok

■ A Hídalmási Csendesnapokat hatodik alkalommal szerveztük meg a törökvágási fiatalok számára. A négynapos tábor célja idén is az volt, hogy fiataljainknak megadjuk a lehetőséget az imádkozásra, az elcsendesedésre, a közösség építésére és természetesen a szórakozásra is.

Időnként szükséges kimozdulni a megszokott keretek közül, az internet rabságából, a város zajából azért, hogy önmagunkra, egymásra és Istenre jobban odafigyelhessünk.

A tábor döntés elé állítja fiataljainkat, hiszen a május elseje körüli időszak sokak számára a kirándulás, a korlátlan buli lehetőségét kínálja, és sokak számára a keresztyén tábor ilyenkor csupán a harmadik vagy negyedik helyre kerül a „listán". Az idén 18 fiatal mégis a csendesnapok mellett döntött.

Az áhítatok alkalmával és a különböző közös tevékenységek, csapatépítő játékok során rájöttek a fiatalok, hogy menynyire fontos egymás szeretete, az egymásra való odafigyelés és az Istennel való kapcsolat. A különböző közösségépítő játékok és a vetélkedők is nagymértékben erősítették a fiatalok közti kapcsolatokat.

Berszán László
Kolozsvár-Törökvágási
beosztott lelkipásztor

■ Bea: Számomra élményekkel teli tábor volt. Sok elképzeléssel indultam el, de nem gondoltam volna, hogy ennyire jó lesz. Fontosak voltak az áhítatok, mert így mindenki magába tudott szállni, és el tudott gondolkodni mindenről, ami foglalkoztatja.

■ Ákos: a közös programok, játékok, a kaja és a tábortűz tetszett nekem leginkább.

■ Kinga: A Csendesnapokra váratlanul mentem el. Már rég nem voltam táborban, nagyon vágytam már egyre, és nem is bántam meg. Ez a hétvége egészen csendes volt, ami jót tett nekem. A vizsgák előtt kell egy kis kikapcsolódás, feltöltődés. A tábortűz melletti éneklés, a jó társasjátékok összekovácsolták a csapatot. A Csendesnapokról hazahoztam magammal a békét, sok szép emléket, barátokat és a vágyat, hogy újra mehessek ilyen táborba.

Kiváló mulatság a csapatjáték

Közösségépítő fagyizás

Egység Fesztivál – kétbusznyi élmény a kálvinista Rómában

Rövid volt a május 23-ról 24-re virradó éjszaka azok számára, akik jelentkeztek a nem kis fáradsággal járó utazásra Debrecenig. A magyar reformátusok hetedik világtalálkozójának központi eseményeként megrendezett debreceni fesztivállal ünnepeltük az egységes Magyar Református Egyház létrejöttének ötödik évfordulóját.

■ A felkelő nap fényével biztatott minket Istenünk, hogy jókedvvel és reménységgel indulhatunk az előttünk álló útra, nem lesz rossz időjárás. Két autóbuszon presbiterek, idősek és fiatalok, nőszövetségi tagok, ifisek és lelkipásztorok utaztak, hogy az együvé tartozás örömét újból átéljék. Már induláskor rövid áhítatot tartottunk, együtt imádkoztunk a találkozás örömééért, és énekeltük „*Kövesd a Jézust, kövesd még ma...*". Az autóbuszon zajlott a bemutatkozás, új barátságok születtek, igazi jó testvéri beszélgetések alakultak ki az útitársakkal.

Délelőtt tízkor a Nagytemplom előtt rövid ünnepélyes megnyitó keretében tekinthettünk vissza a 2009. évi alkotmányozó zsinatra, amely kimondta, hogy mi, magyar reformátusok a minket elválasztó határok ellenére is egyek vagyunk. Az azóta eltelt öt évet értékelte beszédében dr. Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke, köszöntve az Egység Fesztiválra érkezetteket, majd Kósa Lajos, Debrecen város polgármestere szólt az egybegyűltekhez.

A két színpadon egymást váltották a kulturális műsorok, amelyekben minden részegyház képviseltette magát, a Kolozsvár Farkas utcai egyházközség fiataljai a *Légy jó mindhalálig* musicalt adták elő a nagyszínpadon. A Nagytemplomban gyönyörködtető orgonakoncerteket hallgathattak meg az oda betérők, a Kistemplomban elcsendesedésre alkalmas liturgiákkal, karénekléssel várták az ünneplőket. Egyházmegyénkből a Tordaszentlászlói Egyházközség Vegyeskara énekelt Balázs Ágnes vezényletével a Kistemplomban. Felemelő volt látni és hallani a Kolozsvári Református Kollégium Kórusát Székely Árpád karnagy-igazgató vezetésével. Érdekes programokkal várták a debreceni Református Kollégium ódon falai közé belépőket is, többek között az ünnepi megnyitót követően, az egység jövője – püspöki fórumra.

A Kossuth téren sétálóknak is érdekes élményt nyújthatott betekinteni a Lehetőségek Piacára, az egyházi könyvkiadók sátraiba, ahol minőségi és tartalmas olvasnivalót vásárolhattak, örömünkre szolgált, hogy kerületünk iratterjesztése is képviseltette magát. Különösen elgondolkodtató volt az *Életút* interaktív program, amelynek keretében utcai sátrakban egy-egy intézmény, közösségi vagy szolgálati ágazat példáján keresztül mutatta be, hogyan szólítja meg az egyház az embereket a „bölcsőtől a koporsóig". Az *Életut*at bejárva valóban megelevenedett a látogató számára az egységfesztivál jelmondata: „*Legyenek láthatóvá tetteid.*" (Zsolt. 90, 16) Talán itt értettük meg, hogy a Református Missziói Központ milyen sokrétű munkát végez: siketmisszió, cigánymisszió, börtönmisszió, menekült misszió, hajléktalan misszió, iszákosmentő misszió, házasság- és családsegítő szolgálat, telefonos lelkigondozás, repülőtéri misszió, kórházlelkészi szolgálat, vakmisszió.

A közösség érzését erősítette, hogy találkozhattak és együtt énekelhettek az istentiszteletre való készülésben a testvérgyülekezetek (pl. Magyarfenes Vésztővel vagy éppen a Kolozsvári Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének képviselői a Békési Egyházmegye képviselőivel). Magasztos volt a többezres tömeg együtténeklése, imádkozása, úrvacsorázása. A lelki élményeken túl az érzelmek is tisztázódtak bennem és gondolom sokunkban, itt újból felismertük, és intenzitással megéltük, hogy nem vagyunk kicsik, sőt nagyok és erősek vagyunk, amennyiben együtt tudunk munkálkodni Isten dicsőségére.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy csodát láttatott velünk, köszönjük egyházkerületünknek, hogy biztosította számunkra a két 50 férőhelyes autóbuszt, hogy 93 kolozsvári traktusba tartozó testvérünkkel együtt belekóstolhattunk a „kálvinista Róma" légkörébe. Ezúton is illesse köszönet a szervezésben részt vevőket.

A hazafelé vezető úton a friss élmények igézetében, gondolataim már előrefutottak, hisz vasárnap hajnalra érkeztünk vissza szűkebb hazánkba, ahol már készen álltak az európai parlamenti választási helyek, és jó volt érezni, tudni – ezt erősítette bennünk a debreceni találkozó is –, hogy erős hagyományokkal, hívő keresztyénekként, igazi európaiak vagyunk.

Lengyel István
missziói előadó

BALÁZS ATTILA/MTI

Diákok befonják az összefogást jelképező nemzeti színű szalagokat Debrecenben